

волюционната пропаганда въ Софийско, Радомирско, а Димитъръ Общия, както увѣрява Спасъ Тумпаровъ, нѣколко пкти се е срѣщалъ съ Трайковича и открито е водель съ него разговоръ по дѣлата на софийското съзаклатие и плановѣ на приврѣмненото българско правителство въ България. По чисто практически съображения, Трайковичъ не се рѣшавалъ формално да влѣзе въ състава на Софийския комитетъ, но материялно и нравствено подържалъ неговитѣ планове; това положително знаемъ отъ г-да Спасъ Тумпаровъ, Христо Ковачевъ и дѣдо Генадия.

Противникъ на Д. Трайковичъ билъ Хаджи Мано, за когото се говори въ края на прѣдметното писмо. Борбата помежду имъ се е водила по тази проста причина, че Хаджи Мано е билъ отъ типа на старитѣ български чорбаджии, напоени съ рѣждясали понятия, а Трайковичъ билъ отъ типа на новитѣ чорбаджии, заразени отъ новитѣ идеи. Тѣзи нови идеи му сж били внушени отъ Филаретовъ, който въ онѣзи неразбрани врѣмена е игралъ ролята на нѣкакъвъ си руски агентъ въ София вътрѣ и въ околността ѝ. Споредъ увѣренията на Спасъ Тумпаровъ, Трайковичъ билъ прѣкрасно оръдие въ рѣцѣтъ на интелегентния Филаретовъ, който мъжественно водилъ борба противъ невѣжеството и турската халатност въ управлението. Въ беледието (градския съвѣтъ), въ идарие-меджлси и въ епархиалния съвѣтъ, побѣдата всекога оставаше откъмъ страната на Трайковича, а не на Хаджи Мано, защото думата на Филаретовъ тѣжеше и прѣдъ пашата, и прѣдъ беледие-рензи, и прѣдъ владиката. Чорбаджи Мано не бѣ отъ сорта на „турскитѣ уши“. Въ очитѣ на Левски той бѣ прѣдставенъ отъ хората на Трайковича (дѣдо Генадия) за черна душа, но това било клѣвета: тази клѣвета Левски усѣтилъ и между прочемъ я съобщава на Трайковича въ края на писмото си. До колкото можахме да узнаемъ отъ